

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 235/2012-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 26/2011 a jeho uznesením z 9. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2011 doručená sťažnosť P. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), z obsahu ktorej vyplýva, že ňou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 26/2011 a jeho uznesením z 9. júna 2011, ktorý odmietol jeho

dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, ktoré doplnil ďalšími podaniami doručenými ústavnému súdu 17. augusta 2011 a 20. októbra 2011.

Z obsahu sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že 21. júna 2007 bol sťažovateľ rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 136/06 uznaný za vinného v bode I z trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, v bode II z trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 186 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a v bode III z trestného činu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. a) a písm. b) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Za tieto činy ho okresný súd odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 9 mesiacov nepodmienečne a na jeho výkon ho zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2007 rozhodol uznesením sp. zn. 3 To 85/2007, ktorým odvolanie ako nedôvodné zamietol. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu z 9. októbra 2007 podal sťažovateľ 8. októbra 2010 dovolanie. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Tdo 26/2011 z 9. júna 2011, ktoré mu bolo doručené 29. júna 2011.

Sťažovateľ k porušeniu ním označených práv najvyšším súdom ako dovolacím súdom okrem iného uviedol:

„Dovolanie, ktoré som podal aj prostredníctvom obhajcu bolo podľa môjho názoru dostatočne zdôvodnené a splňalo podmienky pre podanie dovolania. ... Najvyšší súd sa vysporiadal s námietkou zákonného zloženia súdu v jeho prípade alibisticky bez riadneho zákonného zdôvodnenia, rozhodnutia o odmietnutí dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. a naviac odkazoval na § 371 ods. 3 Tr. por. nepravdivým uvedením, že sťažovateľ vedel o tejto prekážke resp. nedodržaní procesnoprávných noriem už v pôvodnom konaní a nenamietal ju. Uvedené sa nezakladá na pravde, pretože na str. 5 môjho dovolania zo dňa 20. 8. 2010 vyslovene uviedol, že v odvolaní proti rozsudku OS-BA

II... túto skutočnosť neuviedol nakoľko o nej nemal vedomosť a... musel sa spoliehať na zákonný a ústavný postup súdu...

Namiesto toho zlyhal revízny mechanizmus odvolacieho súdu. Aj keď som do odvolania nenapadol legitímnosť samosudcu rozhodovať vo veci, bolo povinnosťou odvolacieho súdu (KS-BA) skúmať procesnú zákonnosť, teda dodržanie procesnoprávných noriem. Vychádzajúc z § 317 ods. 1 posledná veta (Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por) a teda toto odporuje zákonnému ustanoveniu § 371 ods. 3 Tr. por. kedy dôvody podľa ods. 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr pred odvolacím súdom.

Konanie samosudcu je vymedzené zákonom a to konkrétne v § 349 ods. 1 Tr. por. a zároveň s poukazom na § 10 ods. 2 až ods. 6 Tr. por. a tým nemôžem byť povinný ako obvinený alebo obžalovaný napádať jeho procesnú legitímnosť. Zákon nikde neuvádza, že samosudca smie konať nad zákonom stanovenú hranicu 8 – rokov a nemá prihliadať na zákonné zvýšenie trestnej sadzby, pretože z § 280 ods. 1 vychádza povinnosť súdu skúmať či je príslušný vo veci o ktorej rozhoduje konať. Z výkladu predmetného ustanovenia § 280 ods. 1 Tr. por. je zrejmé, že záver súdu pre ktorý je potrebné postúpiť vec príslušnému súdu, musí byť jednoznačný. O toto ustanovenie sa opiera aj rozhodnutie samosudcu, o ktorom má vykonávať pred súdom senát. “.

Sťažovateľ k tomu ďalej uviedol, že „Už pri podaní obžaloby v prípade uznania viny bolo povinnosťou súdu v mojom trestnom konaní ukladať trest s použitím asperačnej zásady, pričom moja trestná sadzba sa touto úpravou pohybovala v rozpätí 6 rokov a 4 mesiace až 10 rokov a 8 mesiacov.

Ak by som abstrahoval z odôvodnenia Najvyššieho súdu SR – (bez ohľadu na to však treba dodať, že jeho právny názor je nesprávny, keďže podľa ustálenej súdnej praxe rozlišujúcim kritériom medzi príslušnosťou senátu a samosudcu je trestná sadzba stíhaného tr. činu uvedená v osobitnej časti tr. zákona, pričom k zákonnému zvýšeniu či zníženiu tr. sadzby sa neprihliada. Keďže u tr. činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d) Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 bola trestná sadzba 2 až 8 rokov, bol na jej prejednanie

a rozhodnutie o podanej obžalobe príslušný samosudca) tak v tom prípade by muselo existovať jasne stanovené v zákone dané, že v týchto prípadoch pri použití asperačnej zásady samosudca smie konať aj v prípadoch kedy pri zvýšení tr. sadzby presahuje vrchná hranica tr. sadzby aj viac ako 8 rokov a teda § 349 ods. 1 by musel mať iné znenie.

Poukazujem takisto na skutočnosť, že z dikcie § 371 ods. 3 Tr. por. je možné vyvodiť aj taký záver, akoby uplatňovanie § 317 ods. 1 posledná veta Tr. por. ani neobsahoval preskúmovaciu činnosť odvolacieho súdu o dodržaní procesnoprávných noriem. Ak by som mal vedomosť o skutočnosti, ktorá je predmetom dovolania už v pôvodnom konaní s odkazom na moju obranu pred súdom by som určite jeho procesnú zákonnosť napádal. Som toho názoru, že pokiaľ Najvyšší súd SR tvrdí, že neboli splnené dôvody dovolania podľa písm. c) § 382 Tr. por. mal toto riadne odôvodniť a uviesť aká zákonná norma povoľuje neprihliadať súdu na zvýšenie či zníženie trestnej sadzby pri legitímnosti rozhodovania o mojom trestnom obvinení toto však najvyšší súd vo svojom uznesení o odmietnutí dovolania nespravil a mám dôvod si myslieť, že mi iba odmietol dovolanie skôr voľnou úvahou s cieľom zabrániť mi prístupu k súdu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru a svojím rozhodnutím prispel k predlžovaniu môjho práva na právnu istotu. V dovolaní som bol zastúpený advokátom teda jeho podanie a odôvodnenie namietaného písmena dovolacieho dôvodu spĺňalo dostatočný podklad na to, aby súd o veci konal a rozhodol.“

Podľa sťažovateľa „odmietnutie dovolania skôr pôsobí akoby samotné dovolanie bolo založené na voľnej úvahe súdu, či dovolanie povolí alebo nie aj keď účel dovolania je striktné stanovený v dikciách taxatívnych dôvodov a je mimoriadnym opravným prostriedkom.

Najvyšší súd SR sa teda ani neobťažoval riadne odôvodniť svoj postup namiesto toho poukázal na § 371 ods. 3 Tr. por. bez toho aby sa snažil preukázať svoje tvrdenie, že skutočnosti uvedené pod písm. b) som vedel už v pôvodnom konaní a nejakým úmyslom som ich nenamietal čo je v tomto prípade podľa môjho názoru neprípustné pretože toto tvrdenie je založené na abstraktnom vedomí.“

Napokon sťažovateľ uviedol, že podľa jeho názoru „Najvyšší súd SR sa nevysporiadal s podstatou obsahu dovolania a toto odmietol vykonať, čím mu odňal právo

prezentovať jeho vec pred súdom s riadnym rozhodnutím o veci. Domnieva sa, že takýto súd nie je konformný a udržateľný pred ústavným súdom.“

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel a nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 26/2011 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 v spojitosti s čl. 13 dohovoru o ochrane ľudských práv a zákl. slobôd.

2. Uznesenie NS-SR sp. zn. 5 Tdo 26/2011 zo dňa 9. 6. 2011 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi Ústavný súd SR priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.300 Eur slovom päťtisícristo Eur, ktoré mu je Najvyšší súd povinný vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Po posúdení obsahu sťažnosti a jej dvoch doplnení ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 26/2011 a jeho uznesením z 9. júna 2011, hoci na odôvodnenie namietaného porušenia svojich práv využíva argumenty a skutkové zistenia z iných procesných etáp trestného konania vedeného proti nemu pred všeobecnými súdmi.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha právomoc ústavnému súdu zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takýmto právom neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť stav, ktorý považuje za porušenie svojich základných práv alebo slobôd (I. ÚS 36/96, I. ÚS 118/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo vzťahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 v spojení čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 26/2011 a jeho uznesením z 9. júna 2011.

Ako dovolacie dôvody sťažovateľ označil skutočnosť, že v jeho veci rozhodoval „nesprávne obsadený súd“ (samosudca), ako aj to, že jeho vec nebola „správne posúdená“ [§ 371 ods. 1 písm. b) a i) Trestného poriadku].

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 26/2011 a jeho uznesením z 9. júna 2011

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo namietaným postupom a označeným uznesením najvyššieho súdu tým, že „... sa nevysporiadal s podstatou obsahu dovolania a toto odmietol vykonať...“, čím sťažovateľovi „... odňal právo prezentovať svoju vec pred súdom s riadnym rozhodnutím o veci...“, pričom podľa sťažovateľa „takýto postup nie je konformný a udržateľný pred ústavným súdom“.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k dovolaniu sťažovateľa okrem iného uviedol:

„Proti... uzneseniu“ krajského súdu sp. zn. 3 To 85/07 z 9. októbra 2007 „v zákonom stanovenej lehote podal dovolanie prostredníctvom ustanoveného obhajcu obvinený P. B., ktoré odôvodnil jednak sám a jednak prostredníctvom svojho obhajcu, pričom podané dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 písm. b/, písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 371 písm. b/ Tr. por., teda že súd rozhodol v nezákonnom zložení, obvinený P. B. tento dôvod založil na argumentácii, ktorej podstatou bol jeho právny názor, podľa ktorého o podanej obžalobe mal konať a rozhodnúť senát a nie samosudca, keďže v rámci použitej asperačnej zásady mu hrozilo uloženie trestu odňatia slobody vo zvýšenej trestnej sadzbe, ktorá prekračovala hranicu trestnej sadzby, pri ktorej je príslušný na konanie ešte samosudca.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť, dovolateľ len poukázal na doposiaľ platnú judikatúru vo vzťahu k ustanoveniu § 2 ods. 10 Tr. por. v tom smere, že orgány činné v trestnom konaní

majú postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, čo sa v posudzovanom prípade podľa názoru dovolateľa nestalo.

V petite dovolania preto dovolateľ navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2007, sp. zn. 3To 85/07 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 21. júna 2007, sp. zn. 1T 136/06, ako aj konaniami im predchádzajúcimi bol porušený zákon v jeho neprospech v ustanoveniach § 2 ods. 2, § 2 ods. 7, § 2 ods. 9, § 2 ods. 16, § 237 ods. 3, § 349 ods. 1 a § 317 ods. 1 a § 319 Tr. por. a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu zruší a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prvostupňovému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného P. B. a zistil, že dovolanie bolo síce podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších (mimoriadnych) procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. Úlohou dovolacieho súdu je posúdiť, či dovolateľove námietky obsahovo napĺňajú niektorý z ním uplatnených dovolacích dôvodov.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.“

a) K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zistil, že obvinený P. B. uvedení skutočnosť, i keď mu bola známa, v pôvodnom konaní vôbec nenamietal. Bez ohľadu na to však treba dodať, že jeho právny názor je nesprávny, keďže podľa ustálenej súdnej praxe rozlišujúcim kritériom medzi príslušnosťou senátu a samosudcu je trestná sadzba stíhaného trestného činu uvedená v osobitnej časti trestného zákona, pričom k zákonnému zvýšeniu či zníženiu trestnej sadzby sa neprihliada. Keďže u trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 bola trestná sadzba dva až osem rokov, bol na prejedanie a rozhodnutie o podanej obžalobe príslušný samosudca.“

b) K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol:

„Pokiaľ ide o druhý dovolací dôvod, z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a to, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.“

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.“

V nadväznosti na to „S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v. trestnej veci obvineného P. B. neboli splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. b/- písm. i/ Tr. por., a preto podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením dovolanie obvineného P. B. na neverejnom zasadnutí odmietol.“.

Podľa názoru ústavného súdu postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní odmietnutia dovolania sťažovateľa z dôvodu absencie ním označených dovolacích dôvodov nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd sa logicky, jednoznačne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s posúdením sťažovateľom označených dovolacích dôvodov uplatnených v dovolacom konaní proti označenému uzneseniu krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osobe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právnych názorov najvyššieho súdu, a preto nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 390/09). Ústavný súd však nezistil taký výklad všeobecne záväzných právnych predpisov v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 dohovoru.

V nadväznosti na uvedené po preskúmaní obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje také nedostatky, ktoré by zakladali príčinnú súvislosť medzi týmto uznesením a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 26/2011 a jeho uznesením z 9. júna 2011

Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 dohovoru označeným postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením, ústavný súd ju v súlade s konštantnou judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práva kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na „konanie o dovolaní v trestnej veci“. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani rozhodnutia o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. marca 1964, X. c. Rakúsko z 23. mája 1966, X. c. Rakúsko z 19. júla 1966, X. c. Spojené kráľovstvo z 13. júla 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko z 7. mája 1990) (III. ÚS 548/2011).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a o ďalších požiadavkách sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2012